

tigt antydede — ganske naturligt de stærke Skuldre og de brede Pander, som det fornemmelig kommer an paa. Som Hr. Hansted ogsaa fuldkommen rigtigt bemærkede, er det netop, hvad vor Historie lærer os, at her i Danmark dør og henfryser og bortblæser hurtig alt, hvad der ikke maaler fyrretyve Tommer over Brystet og tyve mellem Ørene. Jeg giver Pastor Hansted fuldstændig Ret i, at vi Stakler egentlig lever paa Bondens Naade . . . det har jeg altid selv haft en levende Fornemmelse af.“

Der opstod ogsaa efter disse Ord et Øjeblikks Tavs-
hed. Man var ikke ganske klar over, hvad der skulde
opfattes som Alvor, og hvad som Ironi. Kun Doktoren
mærkede Uveir i Luften og fandt det raadeligst at
bryde af itide.

„Tør vi saa bede Dem tage tiltakke!“

Man rejste sig og bød hinanden Velbekomme.

Ogsaa Frøken Ragnhild og Emanuel mødtes og
gav hinanden Haanden.

„Min oprigtige Kompliment, Hr. Pastor!“ sagde hun
med fremtvungen Lystighed. „Det maa jeg lade Dem
. . . De har virkelig uddannet Dem til en slagfærdig
Taler!“

V

Inde i den salonmæssige Dagligstue var der rundt
om paa Smaaborde og Konsoller hensat slørbehængte
Lamper, der lod Rummet hvile i en behagelig Halv-
skumring, ret egnet for fredelig Hvile i de store, fløjls-
betrukne Lænestole. En Fløjdør stod aaben ud til en
glasdækket Veranda, en hel lille Vinterhave, fuld af
Palmer og højstammede Planter, og herigennem var der
atter Udsigt til den noget lavere liggende Have. Man
kunde fra Stuen se en Græsplæne med en Stenvase.
nogle Rosenbusketter og et Par høje Poppeltræer, der